

ere interesserede i, at der kommer de rigtige Beløb ud deraf. I modsat Fald vil der være en stærk Fristelse for Kommunerne til ikke at gaa for strengt i Rette med de enkelte Skatteudere, fordi det Bidrag, Kommunen deraf giver til Statskassen, bliver noget mindre, end det strengt taget bør være. Jeg ønsker stærkt at betone, og jeg gentager derfor, at tiltrods for disse Endringsforslags tilskyndende ret vidtgaaende Karakter er det i Virkeligheden, fra mit Standpunkt set, vidtgaaende Indrømmelser, der ere gjorte. Jeg har accepteret Lovforslagets Hovedtante om at lette Kommunernes Stilling under de nuværende uanselige Forhold ved Hjælp fra Statskassen; jeg har accepteret den af Regeringen foreslaaede Fordeling mellem Kjøbenhavn, Købstæderne og Landdistrikterne, uagtet jeg ikke anser den for rigtig og retfærdig, og jeg er gaaet med til Overførelsen af Land- og Ligningskatten og til Dels Bygningsskattens Udbytte til Kommunerne, skønt jeg har store Betæneligheder ved Forslaget derom, principielt set. Min Medforslagsstiller og jeg tør maatte ikke gøre os store Forhaabninger om at se Tinget gaa ind paa disse Forslag — den absolutte Uvilje, hvormed Tinget modtog vore mindre vidtgaaende Forslag til Indkomst- og Formueskatten tyde ikke derpaa — men vi have i alt Fald ønsket at vise, at vi for vort Bedkommende have villet yde vor Medvirken til, at disse Love kunde komme til at foreligge i en saadan Skikkelse, at de vigtigste principielle Indvendinger mod dem bortfalde, og at der derved i Virkeligheden banes Vej for en lettere Gennemførelse af dem i hele Rigsdagen. Der staar endnu tilbage at omtale Endringsforslaget under Nr. 3; de andre Forslag ere kun simple Konsekvenser af Forslaget under Nr. 1. Jeg skal overlade til min ærede Medforslagsstiller at udtale sig om Forslaget under Nr. 3, fordi det berører Forhold, som han har haft bedre Lejlighed end jeg til at følge i det enkelte under deres Behandling i Rigsdagen.

Bramsen: Det tilfalder altsaa mig at motivere Endringsforslag under Nr. 3 uden for Betænkningen. Dette Endringsforslag omhandler et Forhold, som jeg ved Iste Behandling allerede har gjort til Genstand for Omtale, nemlig Nødvendigheden af, at Formue- og Lejlighedsstaten lignes efter bestemte Regler i hver Sognekommune, og at der sættes en anden Overligningsmyndighed i Stedet for den, der haves for nærværende Tid, naar vi gaa til at vedtage den Stats- Indtægts- og Formueskat, hvis 3dje Behandling i Dag foretaar. Et Min-

dretal i Udvalget, som er nedsat i Anledning af Statskatteloven, har i Betænkningen udtrykt sig saaledes, "at det finder det urigtigt at vedtage en Lov om personlig Skat til Staten, uden samtidig at foretage uanselige og af selve Regeringen ved anden Lejlighed foreslaaede Endringer" i vor kommunale Formue- og Lejlighedsstat. Jeg vil i den Henseende sige, at vi, min Medforslagsstiller og jeg, maa slutte os til Mindretallet derom, og jeg vil sige, at vi gaa endnu et Skridt videre, og at vi ville betragte det som ganske urimeligt, hvis man gif til en Stats-, Indkomst- og Formueskat uden at benytte Lejligheden til at bringe en bedre Ordning til Vejse i det Forhold. Jeg vil endog sige, vi finde Udtrykkene, "urigtigt", som der er brugt, eller "urimeligt", ikke tilstrækkelig stærke, vi finde det ligesom uenligt, at man skulde gøre det. I 1892, 93, 94 og 95 har Regeringen fremsat Forslag til Lov om "personlig Kommuneskat". I alle disse Lovforslag har den stillet Fordring om, at man skulde ligne paa Formue- og Lejlighed efter Skattevedtægter, som vare vedtagne af Amtsraadet efter Besledning og med Billigelse af Sønderrigsministeren. Dernæst har man stadig forlangt Drettelsen af en Ligningskommission for hver Amtskreds, bestaaende af Amtmanden, to af Sønderrigsministeriet og to af Amtsraadet valgte Medlemmer. Disse Bestemmelser, som Regeringen altsaa i en Række af Aar har fastholdt gennem de fremsatte Lovforslag, første Gang i 1892, bleve i Folketinget 1893 udseint. Udøde Minister Ingerslev udtalte ved 2den Behandling af Lovforslaget her i Salen, at han ubetinget holdt paa Vedtægter; han udtalte fremdeles, at der blev lignet vilkaarligt i Sognekommunerne, og han sagde, at han var i Stand til at fremsføre fremragende Eksempler paa saadan Vilkaarlighed. Han modsatte sig dernæst bestemt, at man skulde blive staaende ved Amtsraadene som Appellinstans for Klager, fordi, sagde han, Amtsraadene saa paa Skatteklager ud fra sit sædvanlige kommunale Synspunkt, medens Skatteklager netop burde afgøres ud fra ganske andre Synspunkter. Det var væsentlig paa Grund af denne Uoverensstemmelse mellem Regeringen og Folketinget med Hensyn til Vedtægter og til Overligningsmyndighed for Formue- og Lejlighedsstaten i Sognekommunerne, at Lovforslaget ikke kom videre i 1893. I Efteraaret 1893 fremsatte Regeringen Lovforslaget uforandret, og i Begyndelsen af 1894 naaede Udvalget i Folketinget til at afgive en Betænkning. I denne Betænkning sluttede man sig i Mod-